

Poblat ibèric de Puiggraciós

Figaró-Montmany

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Puiggraciós
Emplaçament Serrat del Pollancre. Sobre el Santuari de Puiggraciós.

Coordenades:

Latitud: 41.70326
Longitud: 2.24174
UTM Est (X): 436912
UTM Nord (Y): 4617108

Classificació

Número de fitxa 08134-72
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Jaciment arqueològic
Estil / època: Prehistòric Edats dels Metalls Ibèric Romà
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Parcialment en mal estat
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: Arquebisbat de Barcelona. C/ Bisbe del, n.5. Barcelona. 08002.
Autor de la fitxa Anna M. Gómez Bach
Data de registre de la fitxa: dl., 31/01/2005 - 00:00

Descripció

Les estructures conservades, corresponent a murs de pedra seca amb carreus ben desbastats de pedra local, es troben al punt més elevat del mateix turó, formant una estructura rectangular de 17 m per 10 m i per un gran recinte d'uns 42 metres d'amplada màxima, protegit per la banda nord per una muralla d'uns 240

metres de llargada; l'espadat de la cara de migjorn estalvià la construcció de la muralla en aquest costat. Fora d'aquest recinte, cap a ponent i en direcció al mas Pollancre, s'alçaven les cabanes del poblat disperses en un pla inclinat d'una extensió de 250 metres per 110 metres. Les muralles i les parets visibles encara a la part baixa, són també de pedra sense lligar.

Observacions:

Orogràficament, el Cim de Puiggraciós és la part més elevada del municipi amb 795 m. Al vèrtex nord, al turó de Puiggraciós, el municipi llinda amb Bigues i Riells i Figaró, termes que s'uneixen a la vertical de Coll de Can Tripeta. Pel flanc esquerra del municipi, a més a més de Bigues i Riells, hi trobem Sta. Eulàlia de Ronçana. A la part dreta, dessota Figaró, es fa límit amb la Garriga, el Pla de Llerona, terme de les Franqueses del Vallès, i per la part més meridional amb Canovelles.

Història

Les evidències sobre la ocupació humana del puig es documenten des d'època prehistòria. Es poden esmentar les destrals de pedra trobades pels contorns, i entre elles una destraleta de basalt trobada al mateix puig, i una pedra de sílex, un fragment de ganivet trobat prop de Can Tomeu, al Serrat, atribuït a l'edat del bronze i associat a una comunitat agrícola i ramadera. Al turó de l'Arbocer prop de Puiggraciós i també a les baumes del Traver als cingles de Bertí es documenta material del bronze final i primera edat del ferro. Les primeres restes constructives les trobem al poblat de Puiggraciós de la segona edat del ferro i món ibèric. El poblat va ser descobert l'any 1940 però el seu principal investigador ha estat Leandre Villaronga. El material ceràmic recuperat correspon a ceràmica ibèrica comunia i ceràmica campaniana, la qual cosa ha fet suposar a Leandre Villaronga que l'època d'esplendor del poblat seria pels volts del segle III-I aC. Altres troballes realitzades van ser una pedra d'un molí de mà, un pes de teler, dues fusaioles i claus de ferro. En aquest poblat s'ha trobat també un pes de bronze equivalent a dues unces romanes i dues monedes iberoromanes de la seca de Kesse (Tarragona). Les restes d'influència romana i alguns fragments de material romà trobats en aquest indret i al Serrat fan pensar que el poblat va subsistir fins ben entrada la romanitació. La seva desaparició podria situar-se al segle I- III dC.

Bibliografia

ESTRADA, J. 1950. Síntesis Arqueológica de Granollers y sus alrededores. Granollers. MAURI, J. 1952. Història del Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós. Barcelona. OLIVER, J. 2000. Història de Figaró-Montmany. Vol. 1: Figaró abans de ser-ho, Ajuntament de Figaró-Montmany. VILLARONGA, L. 1952. Notes de la prehistòria de Montmany. Full extraordinari de festa major. Acció Catòlica de la Garriga.

